

ze dne 15. dubna 1933 po případě ze dne 5. března 1934 byl však každému smluvci přenechán podstatný vliv na provoz biografu provozovaného druhým smluvcem. Nejen již odstavec první stanoví výslovně společné vedení obou kinematografů, ale i v odstavci 9 se oběma smluvcům ukládá povinnost postaratí se o to, aby oba podniky, tedy i podnik druhou stranou provozovaný, byly vždy po stránce kinotechnické na výši, což bezpochyby opravňuje i k zásahům do provozu druhého podniku, a odst. 10 zmocňuje každého smluvce, aby vstupoval do veškerých místností druhého podniku za účelem vykonání dozoru anebo provedení revise pokladnictví. Tomuto právu smluvců odpovídá povinnost zaměstnanectva obou podniků uposlechnouti co nejpřísněji příkazů obou smluvců bez zřetele na to, kdo z nich je udělit. Z řečeného obsahu smlouvy však plyne, že způsob provozu obou biografů byl stranami upraven tak, že jej alespoň částečně vykonává anebo může vykonávat neoprávněná osoba, čímž byla porušena zásada, ovládající ustanovení § 9 uved. min. nařízení. K tomu přistupuje i to, že žalovaný sám, jak shora uvedeno, nebyl vůbec oprávněn provozovati jako pachtýř biograf městské obce R. a proto také žalobci nemohl přenechatí platně a účinně účastenství na tomto provozu. Smlouva mezi spornými stranami uzavřená jest tedy rovněž nicotná a žalobce z ní nemůže odvozovati právo v žalobě uplatňované. Je-li smlouva však nicotná, může strana jen žádati obnovení dřívějšího stavu. Žalobce skutečně tvrdil již v první stolici, že částka, jejíž výplaty má vlastně býti žalobou dosaženo, je vpravdě jeho obchodním vkladem. Žalovaný se nebránil proti změně žalobního důvodu v tomto přednesu po případě obsažené (§ 235, odst. 2, c. ř. s.), uvedl však již v žalobní odpovědi, že žalobce si vyzvedl ze společného účtu více, než vplatil, kdežto on sám vložil více, než si vyzvedl. Správnost tohoto tvrzení nebyla nižšími stolicemi zjištěna, pročež dovolací soud nemůže rozhodnouti ve věci samé, ježto schází skutkový podklad pro to, zdali žalobní nárok není odůvodněn po případě nárokem na vrácení obchodního vkladu. Bylo proto postupovati podle § 510 c. ř. s.

Čís. 15918.

I j e d i n á h r u b á u r á ť k a m ů ť e b ý t i d ů v o d e m k p ř e d č a s n ě m u p r o p u š t ě n í z a m ě s t n a n c e p o d l e § 3 4 č. 6 z á k. č. 1 5 4 / 1 9 3 4 S b. z. a n.

(Rozh. ze dne 11. března 1937, Rv I 272/37.)

Žalobce, který byl u žalované akciové společnosti zaměstnán jako dílovedoucí, se mimo jiné domáhal též nároku na odškodnění z bezdůvodného a předčasného propuštění. Proti žalobě namítla žalovaná, že žalobce byl důvodně propuštěn, zejména, že se dne 20. března 1936 dopustil hrubé urážky na cti ředitele žalované společnosti L-a, když mu ten prikazoval určitou práci. Soud první stolice přiznal žalobci

jen část odškodnění, uznav na spoluvinu žalované na zrušení pracovního poměru, o d v o l a c í s o u d zamítl žalobní nárok zcela.

N e j v y š š í s o u d, uloživ prvému soudu další jednání a nové rozhodnutí, uvedl v otázce, o niž tu jde, v

d ů v o d e c h :

Podle § 34 č. 6 zák. č. 154/1934 Sb. z. a n. je důvodem propuštění hrubá urážka. V zákoně bylo sice užito množného čísla (»hrubých urážek«), ale stačí zajisté jediné takové jednání. To vyplývá jednak z toho, že ustanovení § 34 č. 6 dotčeného zákona odpovídá ustanovení § 33 č. 4 téhož zákona, kde stačí již jedna urážka (arg. slova »dopustí-li se hrubé urážky«), jednak z úvahy, že zákon vyžaduje urážky h r u b é, t. j. takové, že se jeví — hledí-li se na zúčastněné osoby — podle obecného mínění nemožné, aby pracovní poměr dále trval, po případě že je nemožná další úspěšná spolupráce (srv. rozh. č. 6852 Sb. n. s.).

Čís. 15919.

V řízení před pracovními soudy může nastati klid řízení i za odvolacího řízení.

(Rozh. ze dne 11. března 1937, Rv I 310/37.)

Ve sporu projednávaném před pracovním soudem byl vyneseno dne 23. ledna 1933 rozsudek, odsuzující žalovanou zaměstnankyni k zaplacení neprávem vybrané a žalobkyni neodvedené částky 2.300 Kč. Proti uvedenému rozsudku podala žalovaná odvolání. Při roku dne 25. srpna 1933 prohlásily sporné strany, že ponechávají řízení v klidu. K návrhu žalované ze dne 8. dubna 1935 bylo ve sporu pokračováno. K roku poté konanému se dostavil jen právní zástupce žalované a ten prohlásil, že nevstupuje v jednání, takže řízení zůstalo opět v klidu. Teprve dne 8. září 1936 učinila žalující firma návrh na pokračování ve sporu, který pak při roku dne 13. listopadu 1936 skončen a vyneseno rozsudek. O d v o l a c í s o u d zamítl žalobu, vycházející z názoru, že žalobní nárok je promlčen, ježto žalobkyně nepokračovala řádně ve sporu.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání a uvedl v otázce, o niž tu jde, v

d ů v o d e c h :

Mylný jest žalobkynin názor, že v odvolacím řízení ve sporech pracovních není přípustné ujednati klid řízení a že soud neměl přihlížeti k příslušnému prohlášení stran a odvolání vyřídit v mezích návrhů. Vždyť nařizuje § 33 zák. č. 131/1931 Sb. z. a n., že o řízení před odvolacím soudem platí obdobně ustanovení civilního řádu o řízení před sborovými soudy první stolice jako soudy procesními, a platí tu tedy i předpisy §§ 168 až 170 c. ř. s.